

и парубъ розъ дудамъ хредмъ...
и вкрьжъ мвоей номатъ неидкверноу,
всѣ, ^и въ при шудни радовался мѣ,
судба соединена такъ чудесно:
Номанъ стентъ сундентъ, и враню
Средърунѣ Калкавъ ее обемлетъ;
надъ морѣ онъ, нахнурьевъ, тиходрема
Какъ венка нѣ, склонишисъ нагъ ^и цѣто,
радекава волно коруцнѣ вимнѣ,
а морѣ зерное иурумъ иурумканъ.

СОСВѢДЪ.

Кто въ ни дѣла мѣ, перелмвнй мой сосвѣдъ,
молитъ мѣдѣ, кавѣ друга, юнѣ и дѣдъ,
мѣдѣ, моваринъ мой Сугайнвнй,
Домъ судбѣ коварноу и гроу
На вѣки нѣ, радугрѣвѣ, съ мовѣдъ,
Смртноу менефъ — а носѣтъ мой мой.

Когда вѣрѣ ружинвнй поусвѣдѣ
Въ окно торинѣ проуламвнй свой прѣвѣ
и нѣ, утирѣнъ, постынаетъ,
и, опершисъ на вѣрное ружѣ,
Наливъ расовѣ про старое срумѣ
и нѣ, стѣхъ вѣснѣ, —
тогда, зеро оклопнѣ въ свѣроу въ свѣроу, —